

UGCHELEN INTERACTIEF MET GRAMYA IN INDIA

Verslag van ons bezoek aan Gramya in Andhra Pradesh, India.

Door: Nico en Rita Stok uit Ugchelen

Datum bezoek: 19 en 20 juli 2009.

Contactpersoon: Dr. Rukmini Rao

Zondagmorgen 19 juli ontmoeten wij Dr. Rukmini Rao voor het eerst. Een hartelijke ontmoeting. Wij zullen haar leren kennen als een zeer bevlogen vrouw met contacten naar alle kanten, zoals overheid, gezondheidszorg, politie. Een echte spin in een web. Zij zet zich met hart en ziel in voor vrouwen en meisjes van achtergestelde groepen in de samenleving met name de Lambadagroep. Ook andere achtergestelde groepen worden niet vergeten. Ze geeft advies, bemiddelt met verschillende overheidsinstellingen en stelt misstanden aan de kaak. Ze heeft een groot netwerk binnen India in regeringskringen met alle partijen en NGO's die een soortgelijk werk doen. Ze heeft ook veel contacten met internationale organisaties. Gramya biedt praktische hulp door opvang van meisjes in een eigen hostel, een zogenaamde bridge school. Ook wordt bemiddeld om meisjes geplaatst te krijgen in overheids hostels. Deze hostels worden regelmatig bezocht om er op toe te zien dat de meisjes goed behandeld worden. Ook stelt ze studentencommissies samen die misstanden kunnen rapporteren aan lokale instanties en aan Gramya.

Dag 1

Op zaterdag 18 juli kwamen wij 's-avonds in Hyderabad aan. Op onze hotelkamer lag al een welkomstbrief van Dr. Rukmini alsmede allerlei informatie over Gramya. Zondagmorgen na het ontbijt haalt Dr. Rukmini ons op bij het hotel. De auto staat voor en we vertrekken naar Devarakonda in het Nalgonda district. Een rit van ongeveer 3 uur. We halen eerst nog een oud-leerlinge op in de stad, zij is pas getrouwd maar doet administratief werk voor Dr. Rukmini. Er wordt hard gewerkt aan de infrastructuur. Dat is goed te zien aan de wegen. Zeker het eerste gedeelte is een prima weg. Hoe dichter we bij het Nalgonda district komen hoe droger het wordt. Er valt al een paar jaar achter elkaar te weinig regen. Er groeit niet veel en boeren hebben het daardoor erg moeilijk. We draaien een zandpad op en stoppen voor een gebouw. Dit is de school en tegelijk hostel voor de kinderen. Dit is de plaats waar de basis van het Gramya werk ligt. (Gramya betekent landelijk). Er wordt gewerkt in de omliggende dorpen en districten. Er wordt met de vrouwen gepraat en er worden bewustwordingstrainingen gegeven aan de vrouwen. Problemen die men tegenkomt zijn: het doden, verkopen of verwaarlozen van kleine meisjes om het gezinsinkomen te compenseren. Gramya probeert de meisjes die risico lopen te identificeren om hen vervolgens uit de situatie te halen en hen op te vangen in een Gramya hostel. Ze krijgen les, onderdak en voedsel en een liefdevolle behandeling. Na de lagere school wordt er gezocht naar mogelijkheden voor voortgezet onderwijs zodat ze later in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. Op het moment dat wij er waren, waren er 132 meisjes in het hostel en kwam er een familie een nieuw meisje brengen. Men vroeg of zij op de "Gramya-school" kon komen omdat zij op de andere school (overheidsschool) niets leerde. Eigenlijk kan men niet meer meisjes plaatsen. Zowel wat ruimte als kosten betreft. Het gebouw dat wordt gebruikt, wordt gehuurd maar de eigenaar wil het gebouw terug hebben voor eigen gebruik. Ook is het gebouw te klein geworden. 's-Morgens worden de kamers omgebouwd tot klaslokaal en na de schooltijd worden er weer slaapkamers van gemaakt. Dr. Rukmini heeft een stuk land op het oog waar een groter hostel gebouwd kan worden. Zij is in onderhandeling maar dit verloopt nog niet zo soepel. Toch hoopt zij dat op korte termijn de koop een feit kan worden.

We worden in de school welkom geheten door één van de onderwijzeressen en gaan naar het klaslokaal Dan weet je niet wat je ziet. Allemaal kindertjes op de grond. Minstens 100. Het is weekend dus misschien zijn er ook nog wat meisjes naar hun eigen huis. Zij zijn heel nieuwsgierig en willen graag weten wie er op bezoek zijn. Deze kinderen spreken een eigen taal en verstaan geen engels. Dr. Rukmini vertelt wie we zijn. Zij zingen een liedje. Dit liedje gaat over de rechten van het kind. Daarna zingen 2 meisjes nog een lied. Dit gaat volgens het ABC. In de trant van: “School is belangrijk. Ik wil graag leren en als ik veel geleerd heb, kan ik naar college en dan word ik een A... B... C.... (beroep)”.

Ook de oudere meisjes komen binnen Zij hebben op zondag geen school maar komen hier meehelpen om voor de kleintjes te zorgen. In eerste instantie zijn ze wat verlegen maar als de jongere meisjes naar buiten zijn, komen ze los. Zij verstaan wel engels maar spreken het zelf nog niet zo goed. Ze willen weten hoe we heten, waar we vandaan komen, of we kinderen hebben. Verder is het belangrijk te weten of deze kinderen getrouwd zijn. Ze willen ook weten hoe het bij ons thuis is. Als ik vertel dat ik geen huishoudelijke hulp heb, willen ze allemaal wel komen werken. Als ik zeg dat ze wel mogen komen maar niet om te werken, maar om naar school te gaan, moeten ze lachen.

Verschillende meisjes zitten inmiddels op college. De meesten in het eerste jaar. Een paar al in het tweede. Eén meisje heeft moeite met leren maar zij kan goed handwerken. Zij krijgt les in borduren en naaien en laat dan ook vol trots een zelfgemaakt kledingstuk zien. Er komt een meisje binnen met een baby op de arm. Als ze 14 jaar is houdt het op. Ze is het slachtoffer geworden van loverboys. Haar ouders wilden eerst niet dat ze het kindje (meisje) hield en het kindje werd haar afgenomen. Zelf heeft ze (letterlijk) met haar vader gevochten om het kindje te mogen houden. Iemand heeft haar bij Gramya gebracht. Via Gramya is het gelukt de vader te overtuigen dat zij haar eigen kindje wilde opvoeden. Het kindje is teruggehaald en zij zijn nu by Gramya. Ze leert lezen en schrijven en men zal proberen daarna werk voor haar te vinden, zodat ze voor zichzelf en haar kindje kan zorgen. Er is ook weer contact met de ouders. Zo klein of groot als ze zijn. Ieder meisje heeft al een eigen geschiedenis.

Het lesmateriaal bestaat uit grote zelfgemaakte posters aan de muren. Meisjes laten trots hun “kistjes” zien. Hierin zitten al hun bezittingen.

Inmiddels is er gekookt en krijgen we de lunch geserveerd. Iedere dag wordt er een warme maaltijd gekookt voor iedereen. Na het eten worden de 3 vrouwen die koken aan ons voorgesteld.

Naast het “gewone” schoolprogramma wordt er ook veel aan bewustwording gedaan. De meisjes leren wat ze waard zijn voordat ze naar andere scholen gaan. Op deze school kunnen ze alleen terecht voor de graden 1 t/m 8. Daarna stromen ze door naar de overheidsschool. Dit kost soms veel moeite om te wennen maar uiteindelijk lukt het wel.

We bezoeken ook een overheidsschool voor de oudere meisjes. Deze school is opgericht door de overheid maar er waren eigenlijk niet genoeg leerlingen. Gramya had genoeg leerlingen en geen school. Op deze manier zijn beide partijen geholpen. Ook hier worden weer vragen gesteld en liedjes gezongen.

Nu op weg naar een ander overheidsgebouw. Hier heeft Gramya een ruimte gehuurd om bijscholing te geven aan onderwijzend personeel. Dit personeel geeft les op verschillende scholen van Gramya. Deze bijscholing wordt gegeven op zondag (de vrije dag). Diegenen die de bijscholing volgen krijgen een kleine financiële tegemoetkoming. Vandaag is de eerste bijscholingsdag en Dr. Rukmini wil er even naar toe. Zij wil de mensen vertellen over het nut van deze dagen. Het is de bedoeling dat men 1 x per maand een bijscholingsdag volgt. Om één en ander te bekostigen is een extra potje gevonden. Ook hier weer lesmateriaal op grote stukken papier aan de muur. Notatieblokken voor iedereen. Niets geen computers en beamers.

Er zijn inmiddels wel studenten die computerlessen volgen.

Dr. Rukmini vertelde ook nog dat bij een laatste schoolinspectie is gebleken dat de scholen van Gramya beter waren dan de overheidsscholen. Iets om trots op te zijn

Maandag 20 juli 2009

We worden weer opgehaald bij het hotel en gaan naar het kantoor van Dr. Rukmini. Hier horen we het één en ander aan achtergrondinformatie.

Gramya doet ook veel aan bewustwording bij vrouwen. Men werkt in zgn. zelfhulpgroepen. Een aantal vrouwen 7 à 8 + een team van de overheid hebben een trainingsprogramma opgezet. Aan 1300 vrouwen is een training gegeven om met groepen te kunnen werken. Deze vrouwen werken in 4 districten/180 dorpen en ondersteunen groepen die men in de dorpen probeert op te zetten. In veel dorpen zijn inmiddels van deze zelfhulpgroepen. Zij werken allemaal met hetzelfde programma. Er zijn nu 52 vrouwengroepen. Als ik het goed heb begrepen vallen deze groepen nu ook onder het ambtelijke systeem. Dit werkt moeilijk want het systeem is moeilijk te veranderen. (Deze groepen proberen veranderingen, o.a. geboortebepanking, door te voeren.) De groepen zijn niet erg geliefd. (corrupt systeem) Men probeert nu vanuit de basis het systeem te veranderen. Ook probeert men het krijgen van minder kinderen te promoten. Iemand die zich bij verkiezingen beschikbaar wil stellen, mag niet meer dan 3 kinderen hebben. Ook wordt geprobeerd meer vrouwen in de regering te krijgen. Iedere partij dient vrouwen op de lijst te zetten. Maar dit lukt nog niet zo goed.

Vrouwen hebben veel te leiden van huiselijk geweld. Dit wordt o.a. besproken in deze groepen. Men maakt het huiselijk geweld ook bespreekbaar bij de mannen. Mannen moeten een verklaring ondertekenen dat zij hun vrouw niet meer zullen slaan. (Reactie van een man: "Als ik mijn vrouw niet mag slaan, wie moet het dan doen?") Mannen nemen vrouwen kwalijk dat er meisjes worden geboren. Nu legt men mannen uit dat hun eigen sperma bepalend is voor de identiteit van het kind. Ook probeert men mannen te wijzen op hun plichten.

Dr. Rukmini is in 1981 al begonnen met opvang van vrouwen in haar eigen huis in Dehli. Zij heeft ook gewerkt onder de Dalits. (kastelozen)

Van 1981 tot 1989 is er in de wet het één en ander veranderd met betrekking tot vrouwenmishandeling. Dit ging niet zomaar. Er zijn acties gevoerd d.m.v. demonstraties om de wet daadwerkelijk te veranderen. Ook bij de politie is er een nieuw systeem tegen vrouwenmishandeling. Vrouwen kunnen nu een klacht indienen bij de politie. Nu wordt er door de politie wat aan gedaan. Voorheen niet.

Eind juli is er een conferentie "Vrouwen tegen geweld" in Bangalore. Ook Gramya participeert in deze conferentie. De conferentie is alleen voor vrouwen. Doel is te luisteren naar en te leren van elkaar. Tijdens deze conferentie worden er heel persoonlijke verhalen verteld.

We merken dat er veel aan bewustwording en scholing wordt gedaan.

Er is behoefte aan:

* Leermiddelen (De oudere meisjes hebben behoefte aan college materiaal)

* Speelmateriaal

Boeren hebben het moeilijk. I.v.m. de droogte worden andere zaden gepromoot en boeren begeleid bij het voeren van biologische landbouw.

Wij hebben dit bezoek als zeer positief ervaren en waren onder de indruk van het werk en de werkwijze van Gramya.

Nico en Rita Stok